

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 12

Tôi là người rất hăng hái, bao giờ cũng sống rất hăng hái mà chẳng hiểu vì sao.

Để cung cấp các bước giải bài “không có trong sách tham khảo” cho Thẩm Giai Nghi, tôi đắm đuối trong cơn cuồng giải đề Toán, ngoài giải bài tập, tôi còn một niềm vui khác, chính là viết những mẩu chuyện cười vô bổ lên mảnh giấy kẹp vào trong sách, sau đó, khi Thẩm Giai Nghi đưa lại cho tôi cuốn sách, bên trong liền có mảnh giấy của cô viết đáp lại.

Những cuộc đối thoại trên giấy gửi qua gửi lại đó khiến tôi mỗi ngày đều tràn đầy sức sống, đều có một niềm mong đợi giản đơn.

Tôi thường tranh thủ thời gian nghỉ giữa giờ của ngày hôm sau, chạy sang lớp Hòa bên khối Xã hội tìm Thẩm Giai Nghi đưa cho cô lời giải mình vất vả lắm mới nghĩ ra được. Vì vậy, A Hòa, Liêu Anh Hoằng và tôi thường hay không hẹn mà gặp trong lớp Thẩm Giai Nghi vì những lý do khác nhau.

“Ơ, Kha Đăng mày đến đây làm gì thế?” Vẻ khó chịu của Liêu Anh Hoằng lộ hết ra mặt, nhưng nó vẫn miễn cưỡng gượng cười.

“Đến đưa bài giải Toán thôi.” Tôi cười cười, sự tự tin chính là phải thể hiện trong những lúc thế này này.

“Bài giải Toán gì thế?” A Hòa khó chịu vươn tay giật lấy quyển sách tham khảo tôi đang cầm lật ra xem.

Nhìn thấy mảnh giấy, sắc mặt A Hòa biến đổi, vẻ mặt Liêu Anh Hoằng cũng đột nhiên trở nên quái dị.

Thẩm Giai Nghi bước ra, cười cười cầm lấy quyển sách tham khảo trên tay A Hòa.

“Giải xong hết rồi à? Năng suất thật đấy!” Thẩm Giai Nghi lúc nào cũng rạng rỡ

như ánh mặt trời.

“Lần sau chọn bài nào khó hơn mà đưa cho tớ, tớ đây ấy à, cứ giải mãi những bài đơn giản sẽ dần người đi đấy!” Tôi nhơn nhơn đắc ý nói.

“Này, ý cậu là bảo tớ dần phải không! Thôi xin đi, hồi trước là tớ dạy môn Toán cho cậu đấy nhé!” Thẩm Giai Nghi có ý dẫn đổi.

A Hòa và Liêu Anh Hoằng ở bên cạnh trợn mắt há hốc miệng ra, hoàn toàn không hiểu được sự kỳ ảo bên trong câu chuyện của chúng tôi.

Sau đó tôi vẫy tay tạm biệt, không tham gia vào cuộc trò chuyện bốn người thế nào cũng tự làm mình cụt hứng ấy. Trước lúc đi, tôi còn đưa mắt nhìn Thẩm Giai Nghi một cái đầy ẩn ý, làm bộ làm tịch mấp máy miệng nói không thành tiếng: “Thật, là, đắt, hàng!” làm Thẩm Giai Nghi tức tối trừng mắt lên với tôi.

“Chúng mày căng thẳng chưa, càng căng thẳng thì càng không giấu được cái đuôi thích người ta.” Tôi cười gian xảo.

Gần như tối nào cũng thế, hễ không đi học thêm là tôi ở lại trường học bài, ngay cả bữa tối cũng giải quyết một cách đơn giản trong quán mì đối diện cổng ngách của trường, đôi lúc còn mua hộ bữa tối cho Thẩm Giai Nghi nữa.

Thẩm Giai Nghi lúc thì ngồi học một mình một phòng, lúc lại ngồi chung với chị gái.

Nhưng tôi luôn hết sức kiên nhẫn, gần như không bao giờ tìm Thẩm Giai Nghi nói chuyện, chỉ ngoan ngoãn gặm sách vở một mình. Ngoài việc nghiên cứu môn Toán để hằng ngày giao lưu trao đổi với Thẩm Giai Nghi, tôi thường ở trong phòng học trống trải ở tầng một đọc thành tiếng các bài khóa tiếng Anh, sau đó học thuộc lòng các lý thuyết Hóa học, ngay cả môn Vật lý của người ngoài hành tinh phát minh ra kia, tôi cũng bị thúc ép làm khá khá đề mục vì có quá nhiều thời gian nhàn rỗi.

Sau đó, khi đồng hồ trên tường chỉ 8 giờ, Thẩm Giai Nghi sẽ xuất hiện cùng một

hộp bánh, lúc này cô không còn dùng bút bi chọc chọc vào lưng tôi nữa, mà trực tiếp đi thẳng tới trước mặt tôi, nhoẻn cười ngồi xuống.

“Cậu đã nghĩ sau này lên đại học sẽ học ngành nào chưa?”

“Chưa nghĩ một cách nghiêm túc bao giờ, bọn mình mới lớp Mười thôi mà, Thẩm Giai Nghi, cậu đừng có lúc nào cũng già dặn kiểu ấy đi.”

“Đặt ra một mục tiêu, cầm sách lên học mới có ý nghĩa đặc biệt chứ. Có điều chính tớ cũng chưa rõ lắm, có lẽ là Khoa Ngoại ngữ Đại học Đà Bắc, nhưng đấy chỉ là tớ chưa biết lựa chọn thế nào nên tạm thời quyết định vậy thôi. Còn cậu? Nếu phải tạm thời đặt ra một mục tiêu thì sao?”

“... cậu có đề nghị gì hay không?”

“Cậu có biết pháp sư Chứng Nghiêm sắp thành lập Học viện Y học Từ Tế không?”

“Hả? Làm... làm gì cơ?”

“Cậu có thể học y ở trường Từ Tế, ở Hoa Liên có rất nhiều người cần được giúp đỡ, mà cậu lại rất lương thiện, không gạt được tớ đâu, tớ cảm thấy nếu cậu học y, nhất định sẽ trở thành một bác sỹ tốt đấy.”

Nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Thẩm Giai Nghi, bàn tay tôi cũng không nắm chặt lại cho hợp với tình cảnh lúc này.

“Học viện Y học... có còn thứ tình yêu nào kích lệ lòng người tiến bộ hơn nữa không đây? Những bậc cha mẹ cứng nhắc cần phải tỉnh táo lại, đừng mãi dừng lại ở tư duy cũ kỹ cho rằng tình yêu ngăn trở sự nghiệp học hành, mau mau đốc thúc lũ quậy phá ham chơi nhà các vị có một cuộc tình kiểu phấn đấu học hành tràn đầy nhiệt huyết đi!”

Sau đó, tôi nhàm chán đến mức đề nào trong sách tham khảo môn Toán cũng giải đi giải lại mười một lần (con số này đến giờ tôi vẫn còn canh cánh trong lòng, không thể quên hay nhầm lẫn được), đọc thành tiếng bài khóa tiếng Anh nhiều

đến nỗi gần như in sâu vào nếp nhăn trên vỏ não. Không có gì bất ngờ, kỳ thi tháng đầu tiên của cấp III, tôi liền xếp thứ 9 trong khối Tự nhiên toàn trường, hai môn tiếng Anh và Quốc văn đạt điểm cao nhất trường, làm cả đám bạn cánh hẩu của tôi và thầy Lại giáo viên chủ nhiệm lớp Trung, thấy đều kinh hãi.

Nhưng Thẩm Giai Nghi còn kinh khủng hơn, giành luôn hạng nhất khối Xã hội, lên trước toàn trường nhận phần thưởng từ tay thầy hiệu trưởng.

“Móa, thế nào cũng có ngày mình lên trên đó lĩnh thưởng cùng với Thẩm Giai Nghi.” Tôi thở dài, nhìn lên sân khấu.

Như thế có nghĩa là, tôi phải lọt vào ba hạng đầu toàn trường cơ... nếu đúng là có ngày ấy thật, bộ não bị ép xung quá mức của tôi nhất định sẽ nổ tung từ bên trong, còn trẻ mà đã hâm hâm đơ đơ rồi.

Vì tôi thường ở lại trường học bài buổi tối, thằng Hứa Bác Thuần vẫn hay cùng đạp xe về nhà liền phát hiện ra trước tiên biểu hiện dị thường của tôi, về sau, nể mặt tôi ra sức cổ vũ “hình như có thể học giỏi lên thật”, Hứa Bác Thuần cũng bắt đầu ở lại trường học bài.

Tôi phải nói trước, đây là một câu chuyện tình yêu, nhưng lại đầy ắp cả tình bạn trong đó.

Hứa Bác Thuần là thằng bạn tốt nhất của tôi thời đi học, hai thằng chúng tôi có quá nhiều điểm trùng hợp, đủ khiến người ta phải há hốc miệng ra vì ngạc nhiên. Sau khi quyết định ở lại trường học bài buổi tối, Hứa Bác Thuần liền phát hiện ra cô bé nó thích gần đây nhất, không ngờ cũng ở lại trường học bài buổi tối với chị gái.

“Ở lại trường học bài thật đúng là... cực kỳ hay mà ạ!” Hứa Bác Thuần ngơ ngẩn nhìn cô nàng trong phòng học.

“Đúng thế, thời đại ra vẻ ta đây đẹp trai oách lắm để cưa gái đã lỗi thời rồi, bây giờ dùng cách học hành chăm chỉ cưa gái mới là chính đạo! Chăm chỉ! Chăm chỉ nữa!” Tôi vỗ vỗ lên vai Hứa Bác Thuần, hai thằng đều rất phấn chấn.

Trùng hợp không chỉ có thế. Một hôm trên đường từ trường về nhà, Hứa Bác Thuần đột nhiên muốn ăn quà vặt, vậy là chúng tôi liền dừng xe đạp bên ngoài một hàng ăn nhanh kiểu gia đình tên là “Cửa Sổ Ba Góc”, ngó nghiêng định ăn chút gì đó.

Vừa bước vào, mắt cả hai thẳng cùng lúc sáng bừng lên.

Trong góc cửa hàng có một cái máy chơi điện tử cỡ lớn, đã khá cũ kỹ, có trò “Võ sĩ dũng mãnh” ra đời hồi chúng tôi học lớp Sáu, không có nhiều fan lắm, nhưng lại làm tôi với Hứa Bác Thuần chết mê chết mệt. “Võ sĩ dũng mãnh”, nghe tên liền biết ngay là một trò chơi đối kháng, nếu dùng “ngón cái cộng ngón trỏ cộng ngón giữa” bàn tay phải chụm lại như mỏ chim, rồi nhanh chóng mổ vào nút tấn công hai phát trong vòng nửa giây, nhân vật sẽ tung ra tuyệt chiêu tất sát “cú đấm Sao Băng”, độ khó rất là cao, mấy thằng bọn tôi còn lấy cả máy tính điện tử ra thi bấm nhanh, bấm sẵn phép tính “1+1”, rồi thi xem đứa nào ấn được nhiều nhất trong mười giây (con số cuối cùng chính là kết quả).

“Loại máy này không phải đã thất truyền rất lâu rồi hay sao?” Hứa Bác Thuần kinh ngạc, thân hình run rẩy.

“Hết cách rồi, đành phải chơi vài ván thôi!” Tôi vội vàng móc ra mấy đồng xu năm đồng, bỏ vào trong máy.

Từ đó, buổi tối cứ học xong bài ở trường về, tôi và Hứa Bác Thuần lại mau mau chóng chóng đạp xe đến “Cửa Sổ Ba Góc”, hai thằng ăn nháo ăn nhào cho xong, rồi ngồi trước cái máy trò chơi đến khi không còn một xu dính túi mới ra về.

Có hôm, chúng tôi có rất nhiều xu năm đồng, chơi đến tận khi bà chủ lấy cái móc dài móc vào cửa sắt dọa dẫm, hai thằng mới lưu luyến đeo cặp sách lên đi về.

“Không được, cứ chơi điện tử mãi thế này thật là trẻ con, lại phí tiền nữa.” Hứa Bác Thuần lầm bầm.

“Nhưng bọn mình mới học cấp III, trẻ con một tí cũng là chuyện bình thường mà!

Mày cho tao xin đi!” Tôi ngược lại vẫn rất vui vẻ.

“Nhưng cũng không thể quá đà được, cần phải có quy định, chỉ khi nào có cả tao lẫn mày thì mới được đi chơi ‘Võ sĩ dũng mãnh’, lúc nào có một thằng thì không được, để khỏi mê muội quá.” Hứa Bác Thuần nghiêm chỉnh đề nghị.

“Cũng phải, trò này thật quá khủng khiếp, bên trong mã lập trình chắc chắn là có lời nguyên gì đấy.” Tôi đồng ý, đập tay với nó.

Lúc này, chúng tôi đạp xe trong làn gió đêm, đi theo tuyến đường “quen thuộc”, Hứa Bác Thuần đi với tôi vòng qua khu nhà Lý Tiểu Hoa rồi mới chia tay nhau ai về nhà nấy. Tôi đột nhiên nảy ra một ý nghĩ cực kỳ gian trá.

Trên nguyên tắc tác chiến kỳ quái “ai bị Thẩm Giai Nghi phát hiện là đang thầm yêu cô, kẻ ấy sẽ bị đá đít khỏi cuộc chiến này trước”, tôi quyết định chia sẻ bí mật của mình với thằng bạn sống chết có nhau này.

“Hứa Bác Thuần, mày thân với thằng A Hòa lắm đúng không nhỉ?” Tôi dò hỏi.

“Đúng thế.” Hứa Bác Thuần đáp.

“Mặc dù vậy, tao vẫn quyết định nói cho mày biết một chuyện rất là cực kỳ, nhưng mà mày phải nghĩ đến tình anh em của chúng ta, tuyệt đối không nói với thằng A Hòa đấy nhé, được không?” Tôi chìa tay ra.

“Không vấn đề, mày yêu chị gái nó à?” Hứa Bác Thuần nói bừa, cũng chìa tay ra.

Hai chúng tôi đập tay.

“Không phải, Thẩm Giai Nghi cơ.” Tôi cười cười, sáng khoái nói ra.

“...” Hứa Bác Thuần hơi sững sờ.

“Mày không cần nói gì với tao, tao biết rõ thằng A Hòa yêu thầm Thẩm Giai Nghi rồi!” Tôi cười ha ha.

“Coi như mày đúng đi. Trời đất, chúng mày làm gì mà cả bọn đều yêu thầm Thẩm Giai Nghi thế?” Hứa Bác Thuần không hiểu.

“Tuyệt đối không được nói với A Hòa đâu đấy.” Tôi mỉm cười, vẫy tay.

Khoảnh khắc chúng tôi tách ra ấy, mặt tôi méo xệch đi vì cười.

Hứa Bác Thuần xưa nay rất thân với A Hòa, chuyện yêu đương tày đình thế này nó không thể nào không tiết lộ cho A Hòa biết. Tôi cố ý tiết lộ bí mật trong đáy lòng mình với Hứa Bác Thuần, chính là để Hứa Bác Thuần giúp tôi chuyển lời đến thẳng kia.

Nói một cách nghiêm túc, thì tôi là một kẻ khá âm hiểm, A Hòa hẳn cũng đã phát hiện quan hệ giữa tôi và Thẩm Giai Nghi không tầm thường, nếu nó khẳng định trăm phần trăm rằng tôi yêu Thẩm Giai Nghi, chắc chắn sẽ tăng tốc “theo đuổi” cô. Như thế, tên đại kinh địch này đảm bảo sẽ bước vào “khu vực cấm tuyệt đối” của Thẩm Giai Nghi rồi!

“Bỏ xừ, có phải mình gian trá quá không?” Tôi nhìn mặt trắng.

“Không đâu, cậu chỉ cực kỳ cực kỳ gian trá thôi.” Mặt trắng nói.

“Cũng thường thôi mà.” Tôi giơ ngón tay cái lên nói.